

„Kiváló könyv ez azoknak, akiknek van egy kis humorérzékük, szeretik a kutyákat és a mítoszokat, és nem mellesleg egy kis bunyót.”

Brian Carrier, amazon.co.uk

STAKED

átdöfve

A
VAS-
DRUIDA
Krónikái

* 8 *

hard
selection

KEVIN HEARNE

KEVIN HEARNE

STAKED

átdöfve

A VASDRUIDA KRÓNIKÁI 8.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Nigelnek Torontóban

Kiejtési útmutató

Ebben a könyvben némely szónak a kiejtése nem feltétlenül egyértelmű elsősre, mivel idegen eredetűek. A csudába is, még nekem is segítségre volt szükségem. De imádok új szavakat és azok kiejtését tanulni, úgyhogy átnyújtok nektek egy hevenyészett útmutatót arra az esetre, ha ti is ilyenek vagytok, és tudni szeretnétek, pontosan hogyan kell kiejteni ezeket a neveket. Senki sem fogja elkobozni a sütiteket, ha esetleg rosszul ejtitek ki őket, de talán kaphattok egy szelettel, ha helyesen mondjátok ki őket. Tudjátok, mit? Egyetek egy szelet sütit, csak úgy. Megérdemelték egy szelet sütit.

Cseh

Celetná = CEL et NÁ (Egy prágai utca.)

Králodvorská = KRÁ lo DVOR szká (Egy prágai utca.)

Petrín = PET zsin (Egy domb Prága vár felőli oldalán.)

Ulice = U LI ce (Egyszerűen *utca*. Érdeklenség: lengyelül is pont így mondják, de ők az utcanév elé illesztik, míg a csehek mögé. Szóval, ha azt akarjátok mondani, hogy Fő utca, akkor lengyelül ez *Ulice Fő* lenne, csehül pedig *Fő ulice*.)

Vltava = VL TA va (Jókora folyó, ami átszeli Prágát.)

Lengyel

Agnieszka = ag NYES ka (Az egyik lengyel boszorkányrend.)

Bydgoszcz = bid GOST (Egy lengyel város. Rögtön beismerem, hogy csak azért választottam, hogy a frászt hozzam a hangoskönyvek narrátoraira. Az avatatlan szem számára ijesztő a szóvégi négy egymás utáni mássalhangzó. Valójában azonban ez két kétjegyű mássalhangzó, melyek nyelvészeti szempontból egy réshang és egy azt követő affrikáta: *sz* és *cz*. Az *sz*-ből kiejtve *s* lesz, a *cz*-ből pedig *t*. Amikor kimondjuk, akkor viszont egy szót tagot ejtünk. Próbálgatok csak ki! GOST. Komolyan buli.)

Ewelina = e ve LI na (Az egyik lengyel boszorkányrend.)

Miłosz = MI vos (Świętowit fehér lova. A menő *t*-t a lengyelben *v*-nek ejtik, az *o* pedig valahol az *a* és az *o* között van félúton.)

Nocnica = Noc NYICÁ (Szláv rémalak.)

Patrycja = pat RIC ja (Az egyik lengyel boszorkányrend. Mint a Patrícia név, csak a végén az *i* helyett *j* hangot ejtünk.)

Pole Mokotowskie = PO le mo ko TOV szkje (Egy nagy park Varsóban.)

Radość = Ra DOS TYH (Örömet jelent. Egy varsói negyed a Wisztula keleti partján.)

Świętowit = SFJEN to vit (A farkincás *ę* egy *n* hangot jelöl a magánhangzó után. Négyfejű szláv isten. Szvantovit.)

Weles = Velsz (Más szláv nyelvekben Velesnek írják, de a kiejtés mindenhol ugyanez. A szláv földisten, Perun ellensége.)

Wisła = Vi SZVA (Egy folyó, ami átszeli Varsó központját.)

Wisława Szymborska = Vi SZVAVA sim BOR szka (Lengyel irodalmi Nobel-díjas. Kiváló költő.)

A szerző jegyzete

Ez a könyv egy teljesen más helyen kezdődik, mint ahol a *Szét-törve* véget ért; ha még nem olvastátok a *Prelude to War* című novellát, akkor talán inkább azzal kellene kezdeni, hogy megértsétek, miért játszódik az első pár jelenet ott, ahol, valamint a Lokira és Mekerára tett utalásokat. A novellát megtaláljátok a *Three Slices* című antológiában, amely angolul e-könyvben és hangoskönyvben is elérhető. De ha nem tudtok várni, akkor nyugodtan vessétek bele magatokat ebbe a regénybe!

Sok külföldi barátomnak kell köszönetet mondanom, amiért segítettek az apró részletek kiigazításában. Bármilyen hibára bukkanatok, az természetesen az én hibám, nem az övék.

Köszönöm Jakobnak és Simonnak az Otherland Buchhandlung-tól a német apróságokat, és Florian Spechtnek a berlini idegenvezetést. Hálás vagyok Rob Durdle-nek a francia segítségért; hatalmas köszönet Grzegorz Zielinskinek, amiért körbevezetett Varsóban, és megmutatta Malina Sokołowska házát és a fekete nyárfát Pole Mokotowskie-ban; hálám örökké üldözni fogja Adrian Tomczyk-et, amiért elkísért Poznańban, és segített eligazodni a nyelvben, majd hazatérésem után is sok nyelvi kérdésemre válaszolt; emelem poharam remek lengyel olvasóimra, akik Pyrkonban köszöntöttek, és nagyon kedvesek voltak; köszönöm Tomáš Jirkovskýnak és Martin Šustnak, akikkel csodás napokat töltöttem Prágában és Brnóban; szintén hálás vagyok Ester Scodittinek, aki Rómában vállalta

az útikalauz szerepét. Mega-giga-brutál köszönet Nadine Khara-biannak, amiért elkalauzolt a város legijesztőbb helyeire, ahol végül rájöttem, hogy miért is nem akarunk úgy járni, mint Nigel Torontóban. Köszönet a *Bloor street-i Royal Conservatory of Music* munkatársainak, amiért eltűrték *A piros ruhás nő* című filmről feltett kérdéseimet.

Tricia Narwani továbbra is zseniális szerkesztő, és döbbenet álllok szerencsém előtt, hogy vele és a Del Rey csapatával dolgozhatok.

Legmélyebb hálám az olvasóimnak, amiért online és személyesen is odaköszönnek nekem néha, és örömmel öltik fel Vasdruida cosplay jelmezeiket, Oberonnak és Orlaith-nak nevezik el kutyáikat, és egyéb elmondhatatlanul menő dolgokat tesznek. Mind megérdemeltek egy kolbászt. Mártással.

Egy denveri kávézóban, 2015 augusztusában.

A Vasdruida Krónikái

Eddig történt

Atticus O’Sullivan, aki Siodhachan Ó Suileabháinként látta meg a napvilágot időszámításunk előtt 83-ban, druidaként egész hosszú életét azzal töltötte, hogy Aenghus Óg, a Tuatha Dé Danann egyik tagja elől menekült. Aenghus Óg vissza akarja szerezni a Fragarach nevű varázskardot, melyet Atticus lopott el tőle valamikor a második században. Aenghus Ógot halálra idegesíti, hogy Atticus megtanulta, hogyan tartsa fiatalon magát, és egyszerűen nem hajlandó meghalni.

Amikor Aenghus Óg végül az arizonai Tempében rátalál Atticusra, hősünk úgy dönt, hogy menekülés helyett harcba száll vele, amivel akaratlanul is események egész láncreakcióját hozza mozgásba. Atticus hiába akar továbbra is rejtőzködve élni, döntésének következményei lavinaszerűen érik utol.

Az *Üldözöttetve* című kötetben maga mellé fogad egy tanítványt, Granuaile-t, visszaszerez egy nyakéket, mely egy Laksha Kulasekaran nevű indiai boszorkány mágikus gyűjtőpontja, és rájön, hogy hidegvas aurája megvédi őt a pokoltúztól. Végül Morrigan, Brighid és egy csapat helyi vérfarkas segítségével legyőzi Aenghus Ógot. Ugyanakkor tönkretesz egy nem túl jó szándékú boszorkánykört, aminek az volt a feladata, hogy megvédje Phoenixet a még náluk is veszélyesebb alakoktól.

A második, *Megátkozva* című kötetben ezen tettének következményei is utolérik, ugyanis egy rivális és sokkal-sokkal veszedelmesebb

boszorkánykör igyekszik átvenni a Három Auróra Nővérei területét, egy csapatnyi bakkhánsnő pedig Scottsdale-ben próbálja megvetni a lábát. Atticus alkut köt Laksha Kulasekarannal és a Leif Helgarson nevű vámpírral, hogy a segítségükkel megtisztítsa a várost a fenyegetéstől.

A harmadik, *Elkalapálva* című regényben aztán be is nyújtják a számlát ezekért az alkukért. Laksha és Leif is azt akarja, hogy Atticus menjen el Asgardba, és saját csarnokaikban szálljon szembe az északiakkal. Miután összeállítja csapatát, Atticus kétszer is rajtaüt Asgardon, pedig Morrigan és Jézus Krisztus is arra figyelmezteti, hogy ez nem feltétlenül a legjobb ötlet, és talán jobb lenne, ha ezúttal nem tartaná a szavát. Legendás mészárlás kezdődik, melynek áldozatául esnek a nornák, Thor és maga Odin is. A nornák halála azt jelenti, hogy a Ragnarököt megjósoló próféciaák útjába immár semmi sem áll, Hel pedig immár szinte akadálytalanul munkálkodhat. Ugyanakkor egy véletlen találkozás a finn hőssel, Vejnemöjnnel egy másik próféciaira is emlékezteti Atticust, arra, melyet a szirének énekeltek meg réges-régen Odüsszeusznak. Atticus aggódik, hogy a világ tizenhárom év múlva lángok martalékává lesz – talán egyfajta módosult Ragnarök formájában.

Atticus érzi, hogy kezdik utolérni tetteinek következményei, és időre van szüksége, hogy kiképezze tanítványát, így aztán a negyedik könyvben, az *Átverve* című kötetben Prérifarkas segítségével megrendezi saját halálát. Hel végül valóban megjelenik, és azt gondolja, hogy Atticus talán csatlakozna hozzá a sötét oldalon, hiszen oly sok északival végzett. De Atticus brutális módon visszautasítja. Hősünket elárulja Leif Helgarson, és csak hajszal híján tudja kimenteni a bőrét a Zdenik nevű ősi vámpír karmai közül. A regény végére azonban némi bizonyosságot nyerünk, hogy Atticus – titokban ugyan – be tudja fejezni Granuaile kiképzését.

A *Two Ravens and One Crow* című novellában Odin felébred hosszú álmából, és egyfajta tűzszünetet köt Atticusszal, melynek értelmében a druida átveszi Thor szerepét a Ragnarökben,

amennyiben az bekövetkezne, és ha már úgylis ott van, akkor talán pár más apróságot is elintézhette.

Tizenkét évnyi kiképzés után Granuaile készen áll a földhöz kötésre, de nagyon úgy tűnik, hogy az ötödik könyvben, a *Beszorítva* című kötetben a druida ellenségei csak arra várnak, hogy Atticus végre felbukkanjon. Hősünknek vámpírokkal, sötét elfekkel, tündérekkel és a római istennel, Bakkhusszal is le kell számolnia. Azzal pedig, hogy egy olümposzival is packázni kezd, magára vonja a világ legősibb és legerősebb panteonjának figyelmét is.

Amikor Granuaile teljes erejű druidává válik, Atticus egész Európán át menekülve igyekszik elkerülni Diana és Artemisz nyilait, akiknek nem tetszett, ahogy hősünk Bakkhusszal és az Olümposz drúászaival bánt az ötödik könyvben. Morrigan feláldozza magát, hogy előnyhöz juttassa őt, Atticus pedig *Hajszolva* találja magát a hatodik könyvben. Atticusnak egy szervezett támadáson kell keresztülverekednie magát, és Angliába is eljut, ahol Herne, a Vadász, és Flidais, az írek vadászistennőjének a segítségét kéri. Atticus így le tudja győzni az olümposziakat, és törekeny szövetséget köt Lokival és Hellel. A kötet végén Atticus rájön, hogy fődruidája Tír na nÓgban senyved az időben fagyva, és amikor kiolvastja, régi mentorát még a szokottnál is morcosabb hangulatban találja.

A *Széttörve* című kötetben Owen Kennedy fődruidát befogadja a tempei falka, és segít Atticusnak és Granuaile-nek visszaverni egy Brighid elleni puccsot Tír na nÓgban. Indiában Granuaile-t súlyos próba elé állítja Loki, melynek nyomán örökre megváltozik, Atticus egyik legrégebb barátjára pedig lecsap az ősi vámpír, Theophilus egyik követe.

A *Prelude to War* című novellában Atticus találkozik egy etióp sajtjóssal, és rájön, hogyan lehet a legjobban lecsapni a vámpírokra. Közben Granuaile másodszor is összefut Lokival – de ezúttal ő állít csapdát.

Ja, és előfordulhat, hogy mindeközben uszkárokról és kolbászokróól is szó esett.

Első fejezet

Nem volt időm arra, hogy illő színpadiassággal vigyem véghez a rablást. Még menő napszemüvegem sem volt. Mindössze Tarantino egyik filmzenéje szólt a fülemben, egy olyan dal, melyben kürtök ordítottak, kövér basszusok dübörögtek, a gitár pedig úgy visított, hogy *waka-chaka-waka-chaka*. Na, így lépkedtem végig az aszfalton, azzal a kellemetlen érzéssel, hogy valaki megbújva kukkolja talpam minden rezdülését.

A tervem sem volt valami mesteri. Csak egy Ferris nevű vaselementál tartott velem, aki bármire hajlandó volt, amire csak megkértem, mégpedig azért, mert tudta, hogy cserébe kap majd tőlem mágiát. Egy tündérfalatot, esetleg valami bűbájjal átitatott csecebecsét. Ferris mintha édességként gondolt volna ezekre a dolgokra. Sőt, talán úgy bepörgette a mágia, mint egy kisgyereket a csoki lefekvés előtt. Mielőtt elindultam volna, egy park talajának segítségével kapcsolatba léptem vele, és beavattam a tervembe. Egészen addig kellett követnie engem Toronto halott alapzata alatt, míg el nem jön az ideje annak, hogy közbelépjen. Számára ez könnyebben ment, mint más elemi lényeknek. Manapság már vassal erősítik meg a betontömböket, így aztán Ferris olyan erőssé vált, hogy gond nélkül át tud nyomakodni a modern városok halott gyomrán.

Egy eldugott sikátorban hagytam Oberont és a cipőmet, majd álcát vettem magamra, és kiléptem a torontói Front Street és York Street kereszteződésének forgatagába. Tudtam, hogy nem csupán a Royal Bank of Canada kamerái, de más térfigyelő kamerák is felvehetnek. A bankba nyitvatartási időben léptem be, egyszerűen beslisszantam valaki mögött. Ferris az utcaszint alatt követett. Éreztem morgását meztelen jobb talpam alatt.

Az előtérben ott álltak a biztonsági szolgálat emberei, de fegyver nem volt náluk. Nem is azért álltak ott, hogy megállítsák a rossz dolgokra készülő bűnözőket, hanem azért, hogy végignézzék a büntetteket, és utána illendően felmondják a vallomásukat. A kanadaiak inkább megvárják, míg egy bankrabló egymaga marad az üres utcán, mint hogy megkockáztassák, hogy akár egyetlen állampolgárnak is baja essen egy bank lobbijában. Néhányan azt gondolják, hogy ha így állunk, akkor egyáltalán nincs is szükség biztonságiakra, de nem ez a helyzet.

A kamerák nem kapnak el mindent. Néha egyáltalán nem is működnek, mert a bankrablók csapatában van egy anarchista hacker, akinek különös orális fixációja miatt mindig van egy nyalóka a szájában. De ha működnek is a kamerák, és fel is veszik az egész büntettet, a biztonságiak akkor is képesek észrevenni olyan apróságokat, amiket a kamerák nem – hangokat, szemszíneket, a ruházat részleteit, és a többi, és a többi.

A pénztárablakoktól jobbra ott állt a pánccélterem zárt ajtaja. Még senki nem kért engedélyt a belépésre, hogy vessen egy pillantást a privát széfjére. Megtehettem volna, hogy várok, hátha jön valaki, hogy aztán besurranjak mögötte, a probléma csak az, hogy lehet, hogy sokkal tovább kell várnom, mint ameddig az álcám kitart. Az óra pedig ketyegett, az idő ugyanis jelentős hatással volt a célpontom használhatóságára. Minél hamarabb kerül a birtokomba, annál nagyobb kárt tudok okozni vele. Úgyhogy megmutattam Ferrisnek a pánccélterem ajtaját, és megkértem, hogy szedje darabokra. Kezdődhet a buli.

Lenyűgöző élőben végignézni, ahogy egy ekkora fémajtó egyszerűen csak darabokra hullik, az emberek pedig eszüket vesztik tőle. A fülemben pont akkor kapcsolt rá a zene, amikor átléptem az olvadt fémsalakon, hogy legyűrjem a következő akadályt: egy zárt üvegajtó választott el a privát széfdobozoktól. Kis kaliberű fegyverekkel szemben golyóálló, de nem olyan vastag, hogy komolyabb fegyvereknek is ellenálljon. Ferris nem volt képes úgy szétszedni, mint a páncélterem ajtaját, de nem is volt rá szükség; az ajtóban lévő zárszerkezet fémből volt, úgyhogy könnyedén meg tudta olvasztani. Benyomtam az ajtót, és nekiláttam megkeresni az 517-es dobozt. Azt mondták, ezt kell keresnem. A bal oldalon, a padló közelében találtam rá. Széles, nem túl mély és lapos doboz volt. Két kulcslyuk volt rajta, egy a tulajdonos kulcsának, egy pedig a bankénak. Csak egy szavamba került, és Ferris ezeket is kinyitotta. Felnyitottam a dobozt, kivettem belőle a keményfedeles kötetet, és mielőtt még bárki is beléphetett volna utánam a páncélterembe, gyorsan álcázott zsebembe csúsztattam. Éppen akkor csuktam le a doboz fedelét, amikor végre megjelent két ór a páncélterem megolvadt ajtajában. Bekukucsáltak, és észrevették a nyitott üvegajtót. Az egyikük egy tésztaképű, magas és testes fickó volt, a másik egy keménykötésű latin-amerikai.

– Helló? – szólt be a lyukon a tésztaképű. – Van itt valaki?

A latin-amerikai úgy volt velem, hogy valakinek lennie kellett.

– Akármerre is megy, minden lépését kamerák követik. Nem rejtőzhet el.

Téves.

– Miért érdekelné ez? – kérdezte a tésztaképű. – Szerinted le fog állni csak azért, mert felvették a kamerák?

Keménykötésű összehúzta a szemöldökét, és a másakra förmedt.

– Mégiscsak mondanom kell valamit, nem? Miért, te mit mondanál neki?

– Ha feladja magát – kiáltott be Téztaképű a páncélterembe –, akkor nem lőjük le. Ha elmenekül, akkor magára küldik a fegyveres fickókat.

– Mekkora egy fasz vagy te, Gary – motyogta a keménykötésű.
Gary – mennyivel jobb név, mint a Tésztaképű – csak pislogott.
– Hogy mondd?

– Azt mondom, igazad van, Gary. Tényleg ezt kellett volna mondanom a bankrablónak, akit nem látunk. – Gary nem úgy tűnt, mint aki elhitte, hogy elsöre rosszul hallotta a társát, de a másik nem hagyott neki időt arra, hogy meggyőződjön róla. Átlépett a pánccélterem megolvadt küszöbén. – Talán a hátsó privát helyiségben van.

Megfordultam, hogy lássam, miről beszél, és ekkor vettem észre, hogy van még egy ajtó a pánccélterem hátsó részében. Általában, amikor az ügyfelek magukhoz veszik a privát széfdobozukat, belépnek ebbe a helyiségbe, ahol zavartalanul nézegethetik féltett kincsüket, mielőtt visszatennék a helyére. Keménykötésű elindult az ajtó felé, én pedig a széfdobozokhoz préseltem magam, nehogy nekem ütközzön. Gary csak az üvegajtóig követte társát. Csak állt ott, elállta menekülésem útját, és összehúzott szemöldökkel nézegette a szétolvadt zárat.

– Valakinek márpedig lennie kell itt – mondta. – Egy zár nem megy így szét magától.

Keménykötésű megpróbált benyitni a hátsó helyiségbe, de zárva találta. Beütötte a számkódot, kinyitotta az ajtót, és bekukucskált.

– Látsz valamit, Chuy? – kérdezte Gary, végre felfedve a másik nevét.

– Semmit.

– Mi a fene folyik itt? Nindzsa a fickó, vagy mi?

Oberonnak nagyon tetszett volna ez a duma, és én is majdnem felkuncogtam, és felfedtem magam. Szerencsére azonban a két őrnek nem volt annyi esze, hogy kikapcsolja a riasztót, és hallgatózzon. Az elektronikus sikítás hangja jól leplezte mozdulataim hangját. Gary mögé osontam. Mivel mindössze medveamuletemből tápláltam álcámat, nem húzhattam az időt tovább, abban reménykedve, hogy egyszer csak odébbállnak. Tudtam, hogy a valódi rendőrök is hamarosan megjelennek, és nem akartam még velük is bajlódni.

Mindkét kezemet kinyújtottam, és keményen meglöktem Garyt, hogy átessem az ajtón. Végre szabad utat kaptam a pánccélterem ajtaja felé.

– Chuy azt mondta, egy fasz vagy, Gary – kiáltottam még oda, miközben elslisszoltam mellette. – Hallottam. – Felnevettem, mert eszembe jutott, hogy Garynek el kell ezt ismételnie a vallomásában, hiszen az elkövető mondta.

Mindketten eszeveszetten káromkodtak és szitkozódtak. Egy menedzserféle alak a pánccélterem ajtajában állt, és mobilján beszélt a rendőrökkel.

– Igen, elnézést. Valami furcsaság történik itt a bankban. Megolvasztották az ajtónkat. Elnézést.

A biztonsági protokollok értelmében a bank bejáratait ilyen esetben automatikusan lezárják. Ferris azonban még egyszer kisegített, és egy pillanattal később már az utcára is jutottam. Bármit is vettek fel a kamerák, nem izgattam magam miatta. Sosem lesznek képek azonosítani.

Megköszöntem Ferrisnek a segítséget, és azt mondtam neki, hogy maradjon a közelben, hogy átadhassam neki megérdemelt jutalmát. Mielőtt elhúzóok, keresnem kell neki valami ínycsiklandót.

„*Ez gyors volt*” – mondta Oberon mentális kapcsolatunkon keresztül, amikor a sikátorban ledobtam álcámat, és megvakargattam az álla alatt. – „*Még csak el sem tudtam kezdeni a szundikálást.*”

– Csak így lehetett megcsinálni. Minden tethelyen töltött másodperccel nőtt volna annak az esélye, hogy elkapnak. Jöhet egy jó kis reggeli?

Oberon az etióp síkon evett utoljára, akkor, amikor tudomást szereztem a könyv létezéséről, amit éppen az imént loptam el. Egy Mekera nevű sajtós barátom adta a tippet, hogy itt találom, miután segítettem neki felkutatni némi tejtöltöt. De harapnivalóval nem kínált meg utána.

„*Hát persze hogy készen állok! Mikor ért engem bármikor is felkészületlenül az evés lehetősége, Atticus?*”

– Jogos, jogos.

Tudom, hogy egy bankrablás után az a szokásos eljárás, hogy az ember egy jellegtelen raktárban húzza meg magát, de én inkább a Tim Hortons felé vettem az irányt – melyet pusztán szeretetből Timmie’snek hívok –, mert nagyon megkívántam valami forró és kávészerűt, és nem is cipeltem egy nagy pénzeszsákot a hátamon, ami egyből elárulta volna, hogy hitvány bűnöző vagyok. Mindössze egy hátizsákom és egy pórázon vezetett, ír farkaskutyám volt, úgyhogy inkább néztem ki helyi diáknak, mintsem rejtélyes tolvajnak, aki éppen most járt túl a torontói Royal Bank of Canada teljes biztonsági személyzetén.

A York Street-i Timmie’s kirakata fölött rikító, zöld-sárga napellenzőt lengetett a szél, előtte pedig tűzcsap állt arra az esetre, ha lángra kapna a fánk sütéséhez használt olaj.

– Miféle istentelen reggeli húst kívánsz innen? – kérdeztem Oberontól, miközben kikötöttem a pórázát a tűzcsaphoz.

„*A hús vallása nem hat annak ízére*” – felelte némi tudálékossággal a hangjában.

– Hogy mi?

„*Az isteni és az istentelen bacon íze is ugyanolyan, Atticus.*”

– Szóval bacon. Na, míg bent vagyok, legyél kedves azokhoz, akik rémülten néznek rád. Ne pisilj a tűzcsapra, és ne ugass!

„*Ajj, pedig szeretem nézni, ahogy megugranak. Néha olyan a hangjuk, mint a mókusoknak.*”

– Tudom, de nem hívhatjuk fel magunkra a figyelmet. – A belváros üveg- és acélkanyonjaiban szirénák hangja vinnyogott, ahogy egyre több rendőr sietett a bankhoz. Előbb-utóbb a rendőrautók is oda fognak érni, de a két biciklis járőr, akik az ellenkező irányba száguldottak végig a York Streeten, mindenkit meg fognak előzni.

– Mindjárt jövök, és akkor eszünk.

A pult mögött dolgozó tinilány felhúzta a szemöldökét, amikor öt baconos-tojásos szendvicset rendeltem, mellé pedig egy olyan színekben pompázó fánkot, melyekkel általában a biológiailag

veszélyes anyagokat jelölik. Láttam a szemében: „Nem is néz ki rosszul egy vöröshöz képest, de szégyellje magát, hogy ilyeneket eszik.”

Hát, ahogy Oberon mondaná, rászolgáltam egy kis kényeztetésre. Kivitem az utcára a gesztenyebarna pohárba töltött kávémat és a zsírban tocsogó szendvicseket, leültem a kutyám mellé a York Street járdaszegélyére, és elkezdtem kibontogatni neki a reggelijét. Mögöttem egyre-másra léptek ki az emberek a boltokból, és hangosan kérdezték egymástól, hogy mi ez a nagy szirénázás.

– Mi e má, Ed? – kérdezte mögöttem egy férfi. Az előbb még nem volt ott, de amikor hátrapillantottam a vállam mögött, láttam, hogy a kirakat előtt áll a haverjával, és mindketten ugyanolyan gesztenyebarna kávéspoharat szorongatnak, mint én. Mindketten farmert, munkásbakancsot és vékony dzsekit viseltek.

– Szirénák! Az bűnt jelent! Itt, Ttrontba’.

Elmosolyodtam a helyi szokáson, hogy mind lehetőleg két szótagra rövidítsék a három szótagú városnevet.

– Ja – felelte Ed. Vártam, hogy folytassa, de úgy tűnt, Edet már ennyi gondolkodás is teljesen lefárasztotta.

„Héka!” – szólalt meg Oberon némileg vádlón, miközben lenyelte az első szendvicset. – „Atticus, ez bacon!”

Hát nem bacont akartál? – válaszoltam neki mentálisan, mivel nem akartam, hogy Ednek és a haverjának még az én mentális állapotom miatt is aggódnia kelljen, és azon tűnődjenek, vajon miért beszélgetek a kutyámmal.

„De azt hittem, kanadai bacont hozol! Hát nem Kanadában vagyunk?”

De, viszont szerintem ezt most kissé túlgondolod. A kanadaiak nem kanadai baconnek nevezik, mint ahogyan a belgák sem nevezik belga gofrinak az ottani gofrit.

„Hát, attól még jó. Köszö.”

Benyomtam a fánkot, belekortyoltam a kávéba, majd elővettem minden baj okozóját: a nevekkel és címekkel teli kötetet. Sok

közülük külföldi. Nem volt benne útmutató, ami rámutatott volna jelentőségükre, de betűrendben követték egymást. Rögtön a H-hoz lapoztam. Ott megtaláltam a Leif Helgarsonról szóló bejegyzést. Ott állt az egykori arizonai címe is. Ez két dolgot jelentett: reményeimnek megfelelően valóban egy olyan jegyzéket tartottam a kezemben, mely a világ összes vámpírjának a nevét tartalmazza. Méghozzá offline, hogy ne lehessen meghackelni. Ugyanakkor legalább hónapok óta nem naprakész. Névlegesen Leif még mindig Arizona napcsókolta népének vámpírlordja volt Granuaile földhöz kötésének idején, de azóta kétszer is felbukkant Európában: egyszer Görögországban és egyszer Franciaországban. Sőt, ha hihetek egy kézzel írt bejegyzésnek, akkor Németországban is. Nyilvánvalóan mozgásban van, így aztán feltételeznem kell, hogy más nevekkel is ez a helyzet a listán azóta, hogy Fae zsoldosokat küldtem rá a vámpírokra. Azonnal meg fognak indulni, amint híre megy, hogy ellopták a jegyzéket. Úgyhogy ha bármi hasznát akarom venni, gyorsan kell cselekednem. Mielőtt még rájönnek, hogy én voltam. Sokkal kényelmesebb lenne egy pendrive-on tárolni, de mivel pont az lehetett a szándékuk, hogy kényelmetlenné tegyék a hackerek dolgát, és a maguk javára fordítsák a lassabb technika előnyeit, csak papíron rögzítették a listát.

Először a széfdoboz két tulajdonosa fog értesülni arról, hogy lába kélt a jegyzéknek: az ősi vámpír, Theophilus és Werner Drasche, a rejtélyes életszipoly. Az utóbbi minden bizonnyal még mindig Etiópiában van, ahol hagytam. Szerintem azóta is németül káromkodik, és igyekszik repjegyet foglalni Torontóba. Theophilusról azonban tudtam, hogy nem fog átutazni egy óceánt csak azért, hogy elkapjon.

A T-hez lapoztam, de nem találtam róla bejegyzést. A francba. Vagy más nevet használ, vagy benne sincsen a jegyzékben.

– Csatlakozhatok, Mr. O’Sullivan? – kérdezte egy szögletes, orosz akcentus. A hang irányába kaptam a fejem. Senkinek sem lenne szabad már így szólítania. Egy talpig feketébe öltözött haszid

zsidó állt mögöttem. Egyik kezében kávé, a másikban egy kis papírzacskót tartott. Amikor legutóbb láttam, akkor még tiszta fekete volt a szakálla. Mostanra a szőrzet két oldalán már szürke szálak jelentek meg.

– Yosef Bialik rabbi. Mit keresel te itt?

– Elköltöm veled a reggelimet, reményeim szerint – felelte. – Biztosítalak róla, hogy nem áll szándékomban harcolni. Múltbeli ellentéteink maradjanak csak a múltban.

– Egymagad vagy? – kérdeztem, és más feketébe öltözött alakok után kutatva gyorsan körbepillantottam. Amikor legutóbb – úgy egy évtizede – összefutottam vele, akkor a többi Isten Kalapácsai taggal együtt csapott le rám.

– Egyedül jöttem.

– Akkor ülj le, és mondd el, mit akarsz.

Ledobta mellém a papírzacskót, majd a szabadon maradt kezével megtámaszkodott a járdaszegélyen, és egy nagy nyögés kíséretében lerogyott mellém.

– Nem tréfádolog az öregedés – nyögte. – Te viszont nagyon jól nézel ki. Sőt, mintha mit sem változtál volna. Mi a titkod?

– Elmondom, ha te is elmondod, honnan tudtad, merre találsz. Csak pár órája érkeztem a városba.

– Ó, az könnyű. Az Isten Kalapácsai boszorkányvadászok, nem-debár?

– De igen.

– Érzékenyek vagyunk a mágiahasználatra. Bármilyen mágiára. Szóval bár nem tudunk a nyomodra bukkanni, ha mágiát használsz a közelben, azt megérezzük. A te mágiádat pedig éreztem már korábban. Van neki egy jellegzetes íze. Pár háztömbnyire innen jókora adagot használtál belőle.

– És pusztán véletlenségből pont Torontóban jártál?

– Igen. Most már itt élek. Visszavonultam.

– Visszavonultál? Ide?

Megvonta a vállát.

– Toronto egy igazán remek város. Sokféle ember él itt, sokféle kaját kapni, és kevés gonosz erő mozog erre. Leszámítva persze a helyi önkormányzatot. A hokicsapat csapnivaló, de nem lehet minden tökéletes. És meg is házasodtam. A feleségem is idevalósi.

– Ó! Gratulálok!

– Köszönöm.

– Ne érts félre, rabbi, jó újra látni téged, főleg, hogy most nem akarsz kinyírni, de... mit akarsz?

Felvette maga mellől a papírzacskót, és kihalászott egy minden földi jóval megtömött krémsajtos szendvicset. A zacskó hangosan zörgött, és a rabbi addig nem is szólalt meg, míg apró galacsinná nem gyűrte, és le nem tette maga mellé.

– Azt hiszem, egy tisztességes figyelmeztetést szeretnék arról, ha valami szörnyűség készülne errefelé. Te és a szörnyűséges események úgy jártok kéz a kézben, mint a szendvics és a savanyú uborka.

Ez róla is elmondható, de nem akartam ezt most felhozni.

– Semmi sem fog történni. Mármint én nem tervezek semmit. Pár nap, és elhúzóok innen.

– Akkor elnézésedet kell kérnem.

– Tényleg? És miért?

„Hogy nem hoztál nekem valami csemegét.”

Még nem is ismeritek egymást, Oberon.

„Az nem számít. Akkor is illendő lett volna.”

Majd később át vesszük az illemet.

– Az évekkel ezelőtti viselkedésemért – felelte a rabbi. – Sok olyan dolgot tettem, amiért talán sosem nyerek bűnbocsánatot.

– Mint például azért, hogy azzal a kibaszott csápos Cthulhu szakálladdal legyilkoltad a Három Auróra Nővéreinek legifjabb és leggyengébb tagját? Elnézést... Nem akartam így rád ripakodni... Csak tudod, még mindig rémálmaim vannak miatta.

– Érthető. És meg is érdemlem. Igen, ezért is, meg a másikért is, amikor az a férfi, aki azt állította magáról, hogy ő Jézus...

– Izé, ő tényleg Jézus volt.

– Ha te mondd.

– Hát, elég biztos vagyok benne, hogy ő is ezt mondaná. És csak hogy tisztázzuk a dolgokat, az ő létezése nem tagadja vagy teszi semmissé a te istened létezését. Vagy bármely más istenét. Egyszerűen csak van. Mint ahogy Jahve, vagy Brighid, vagy Odin meg a többiek vannak.

A rabbi bólintott, és szakállja szerencsére ezúttal nem kelt önálló életre.

– Már el tudom ezt fogadni. Akkoriban még nem ment. Szükséges hozzá az elme bizonyos fokú rugalmassága, nem? Néminekű nyitottság arra, hogy az embereknek márpedig maguknak kell végigjárni az üdvösséghez vezető utat, és nem feltétlenül kell engem követniük. – Csóválni kezdte a fejét. – Nehéz már visszagondolnom fiatalabb énemre. Néhány emlékre összerendeznek. Annyi düh tombolt bennem, hogy elveszítettem a kabbalista gondolkodás merengő nyugalmát. De a veled való összetűzések – és többek között az, ahogy távolról figyeltem, ahogy a Három Auróra Nővérei mit tesznek utána – után átértékeltem a dolgokat. Akkor már értettem, hogy hibásan ítéltem meg őket. Nem is kellett volna ítélkezniem felettük. Ez egy tökéletes teremtmény feladata, igaz?

– Gondolom, igen. Akkor ez azt jelenti, hogy Isten Kalapácsi többet nem vadásznak boszorkányokra, annak ellenére, hogy az Exodusban megírták, hogy ne hagyd, hogy akár egy boszorkány is életben maradjon?

Belekortyolt a kávéjába, mielőtt válaszolt.

– Némelyikünk folytatni fogja. Személy szerint én nem. De többüket is meg tudtam győzni, hogy ha figyelmüket inkább az igaz gonoszok – például az e síkot járó démonok – felé irányítják, akkor az morálisan sokkal inkább elfogadható, mint a boszorkányok üldözése, akik még elnyerhetik az üdvösséget.

– Jó ezt hallani.

– Igen, szerintem is jó. De nem tudom, hogy elég-e ez arra, hogy megfizessek azért, amit tettem. A bűntudat súlyos teher. Ha egy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ember beugrik a tűzbe, hány lépést kell tennie, míg kiér a lángok közül? Lépted már át a saját határaidat, Mr. O'Sullivan?

– Ó, az istenekre, persze. Borzalmas mértékben. Néhány hibámért még mindig vezeklek. Próbálok jóvátenni őket.

– Mi benne a nehézség, ha szabad kérdeznem?

Hangosan kifújtam a levegőt a súlyos kérdés hallatán.

– Sok nehézséggel küzdök, de jelen pillanatban főképpen a vámpírok miatt aggódom. Mind meg akar ölni, és szerintem nem fogom tudni lebeszélni őket a dologról. Hajtóvadászatot indítottak ellenem.

A rabbi szeme fölötti két szőrösömő közelebb kúszott egymáshoz, bajsza lefelé konyult.

– Vannak itt vámpírok? Azért jöttél a városba?

– Biztos vagyok benne, hogy vannak, de ezért jöttem a városba – feleltem, és a könyvre mutattam. – A világban élő vámpírok neve és lakcíme.

A rabbi arca lefagyott, de a szakálla annak ellenére is mozogni kezdett, hogy nem fúj szél. Keztem felismerni, hogy nála ez egy érzelmi jel, és igyekeztem, hogy ne rázzon ki a hideg, mert az öntudatra ébredt arcszörzet zsigeri ellenérzést váltott ki belőlem.

– Hogyan jutottál hozzá? – kérdezte a rabbi.

– A mágiával, amit éreztél. A Front és York sarkán lévő bankból loptam. Több ezer nevet tartalmaz. Talán több tízezret is, mert elég kis betűkkel van teleírva. De nem tudom, hogy a nevek közül ki vezető. Ahogy azt sem, hogy mit tudok kihámozni belőle a vihar előtt. Mert a vezetőség hamarosan tudomást szerez arról, hogy elloptam a listát, és mindenkit harcba küldenek ellenem. De talán vannak közöttük olyan ostobák, akik még mindig ugyanezen nevek alatt élnek. Akkor legalább néhányuk nyomára tudok bukkanni.

– Rendkívüli. – A rabbi nem vette le a szemét a kötetről, miközben lassan a szájához emelte a mindennel megtömött szendvicset. A krémsajt szaftja kicsordult a szendvics két oldalán, és lecsepegett a szakállára. Nem törődött vele. A cseppek fel-alá himbálóztak a szakállán, ahogy rágni kezdett.